

ляється нова інформація, що може призвести до змін у запланованих цілях розвитку. Отже, створення стратегії має бути циклічним процесом, де первинні цілі та методи їх досягнення регулярно переглядаються і коригуються.

Головна відмінність стратегічного планування від оперативного управління полягає в тому, що важко точно оцінити ефективність стратегічних рішень за допомогою цифрових показників. Тому необхідно постійно вдосконалювати систему оцінок, яка поєднує як кількісні показники (наприклад, витрати), так і якісні оцінки.

Процес створення маркетингової стратегії складається з кількох етапів: дослідження ринку, оцінки поточного стану, аналізу конкурентів і конкурентоспроможності компанії, визначення цілей стратегії, сегментації ринку й вибору цільових сегментів (дослідження споживачів), аналізу стратегічних варіантів і вибору найбільш підходящої маркетингової стратегії.

Вирішенню проблем розробки маркетингових стратегій підприємств присвячені праці: Д. Аакер, Г. Ассель, І. Анософф, Г. Армстронг, П. Дойль, Ф. Котлер, Ж.-Ж. Ламбен, В. Марцин, М. МакДональд, М. Портер, Д. Сондерс, А. Томпсон, Е. Уткін, Х. Хершген; а також праці багатьох вітчизняних вчених: Л.В. Балабанової, А.В. Войчака, С.С. Гаркавенка, Н.В. Куденко, Л.А. Мороз, С.С. Олійника, А.Ф. Павленка, І.Л. Решетнікової, О.М. Тімонін та інші.

Список використаних джерел

1. Чеботар С.І., Ларіна Я.С., Луцій, О.П. Маркетинг: Навчальний посібник. К.: Наш час, 2009. 504 с.
2. Оснач О.Ф., Пилипчук В.П., Коваленко Л.П. Промисловий маркетинг. К.: Центр учбової літератури, 2010. 364 с.
3. Балабанова Л. В. Маркетинг підприємства. К.: Центр учбової літератури, 2012. 612 с.

Ільченко М.С.

магістрант

ВСП «Інститут інноваційної освіти КНУБА»

ПРИНЦИПИ ПОБУДОВИ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

Успішне функціонування та стабільний розвиток будь-якого підприємства залежать від наявності ефективної, надійної та комплексної системи економічної безпеки. Розуміння цієї системи ґрунтується на загально-

науковому підході до поняття «система» і має опиратися на його основні принципи. Система економічної безпеки підприємства повинна бути створена цілеспрямовано, а не розвиватися органічно чи еволюціонувати під впливом внутрішніх факторів. Таким чином, система економічної безпеки є результатом свідомих управлінських дій [1, с. 48].

Формування та функціонування системи економічної безпеки підприємства повинні базуватися на ряді принципів, які визначають основні орієнтири для розробки та впровадження відповідних заходів із захисту економічних інтересів підприємства [2, с. 61]. Це породжує необхідність узагальнення та систематизації існуючих підходів до визначення принципів економічної безпеки підприємства.

Принципи побудови системи економічної безпеки підприємства є основою для створення ефективної, комплексної стратегії захисту бізнесу від різноманітних економічних, фінансових та інших ризиків. Вони визначають основні підходи та правила, які повинні бути враховані під час розробки і впровадження заходів для забезпечення стабільності підприємства. До основних принципів побудови системи економічної безпеки підприємства можна віднести:

1. Комплексність і системність. Система економічної безпеки повинна охоплювати всі основні аспекти діяльності підприємства: фінанси, персонал, маркетинг, технології, інформаційні системи тощо. Всі елементи повинні взаємодіяти між собою, щоб забезпечити захист від різних видів загроз.

2. Гнучкість і адаптивність. Система безпеки повинна бути здатна швидко реагувати на зміни в зовнішньому та внутрішньому середовищі підприємства. Зміни в економічній ситуації, законодавстві, ринкових умовах або технологіях можуть вимагати оперативного коригування стратегії.

3. Превентивний характер. Основна мета системи економічної безпеки – запобігання потенційним загрозам, а не лише реагування на них. Система повинна включати механізми моніторингу та прогнозування можливих ризиків для своєчасного виявлення загроз.

4. Інтеграція з іншими функціями управління. Безпека підприємства повинна бути інтегрована в загальну стратегію управління. Це означає, що питання економічної безпеки повинні враховуватися на всіх рівнях управлінської діяльності, починаючи від стратегічного планування до операційного контролю.

5. Мінімізація ризиків. Система має бути націлена на мінімізацію ризиків для підприємства, таких як фінансові втрати, репутаційні збитки, зниження конкурентоспроможності або порушення законодавства. Для цього використовуються різноманітні методи, зокрема страхування, диверсифікація активів, юридична захищеність тощо.

6. Ефективність використання ресурсів. Забезпечення економічної безпеки не повинно бути обтяжливим для підприємства з точки зору витрат. Ресурси для запобігання загрозам повинні використовуватися раціонально та ефективно, забезпечуючи оптимальний баланс між витратами на безпеку та її результатами.

7. Постійний моніторинг і оцінка. Система економічної безпеки має включати в себе постійний моніторинг всіх аспектів діяльності підприємства, а також оцінку ефективності запроваджених заходів безпеки. Це дозволяє своєчасно виявляти проблеми і коригувати стратегію.

8. Прозорість і відповідальність. Всі рішення та дії, пов'язані з економічною безпекою, повинні бути прозорими для ключових керівників підприємства. Відповідальність за стан безпеки має бути чітко розподілена серед відповідних осіб, що дозволяє оперативно реагувати на загрози.

9. Захист інформації. Інформаційна безпека є важливою частиною економічної безпеки підприємства. Система повинна забезпечувати захист конфіденційної і важливої інформації, що стосується фінансів, бізнес-процесів, персоналу, клієнтів та партнерів.

10. Юридична захищеність. Забезпечення відповідності всіх аспектів діяльності підприємства з законодавчими нормами та нормативними вимогами є критичним для запобігання юридичним ризикам, санкціям і штрафам.

11. Координація з зовнішніми організаціями та державними структурами. Забезпечення економічної безпеки передбачає також взаємодію з іншими підприємствами, банками, страхові компанії, правоохоронними органами та державними інстанціями для захисту від зовнішніх загроз, таких як фінансові шахрайства, контрабанда, податкові перевірки тощо.

12. Постійне вдосконалення. Система економічної безпеки повинна бути динамічною і постійно вдосконалюватися. Підприємство повинно впроваджувати новітні технології, стратегії та методи управління ризиками, щоб бути готовим до нових викликів [3, с. 184].

Таким чином, принципи побудови системи економічної безпеки підприємства дозволяють забезпечити його стабільну діяльність, мінімізувати ризики та підвищити конкурентоспроможність на ринку.

Список використаних джерел

1. Івченко Є.А., Івченко Ю.А. Дослідження принципів побудови та функціонування системи економічної безпеки підприємства. *Управління проектами та розвиток виробництва*. № 1(61). 2017. С. 46–51.

2. Штулер І.Ю., Шевченко Д.В. Сутність економічної безпеки та її система управління. *Актуальні проблеми економіки. Серія: Фінанси, банківська справа та страхування*. № 11(233). 2020. С. 59–71.

3. Фісуненко П.А. Забезпечення економічної безпеки підприємства: сутність, принципи, функції, методи, засоби. *Економічний простір*. № 152. 2019. С. 176–203.

Калашник О.А.

магістрант

ВСП «Інститут інноваційної освіти КНУБА»

ПРОЕКТ ЗАБУДОВИ ТА БЛАГОУСТРОЮ ДІЛЯНКИ ПО ВУЛИЦІ ГЕНЕРАЛА ШАПОВАЛА В СЛОВ'ЯНСЬКОМУ РАЙОНІ МІСТА КИЄВА

Оскільки на сьогоднішній день в процесі містобудівної діяльності, окрім містобудівної цінності, дуже важливе значення має вартість землі і за необхідності розширення меж населеного пункту існує необхідність компенсації вартості земель, що передбачаються до вилучення з території суміжних населених пунктів чи територіальних громад, то подальший розвиток Києва, згідно проекту генерального плану, передбачений переважно не лише за рахунок розширення існуючих меж, а більшою мірою за рахунок внутрішніх резервів.

У міру зростання великих міст виявилися й загострилися проблеми, обумовлені саме їх величиною: забруднення повітря, ґрунту і водойм, шум, скидання стічних вод, видалення відходів, транспорт, енергетичні забезпечення і т. д. У результаті надмірних техногенних та рекреаційних навантажень безповоротно зникало багато цінних ландшафтів в найближчих передмістях. У найбільших міських агломераціях триває процес зближення передмість сусідніх міст, погіршується повітряний басейн, все далі відходять від природи центри міст. Високоурбанізоване середовище негативно впливає на самопочуття людей, викликаючи стомлення, розлади нервової системи. Для поліпшення санітарного стану міст необхідне проведення в широких масштабах робіт по збільшенню площ зелених насаджень – садів, парків, скверів, бульварів, захисних зелених зон і лісопарків.

У садах і парках слід ширше використовувати різноманітні види і форми зелених насаджень, домагаючись гармонійного поєднання архітектурних споруд, водних споруд, малих архітектурних форм, елементів інженерного обладнання, благоустрою та природного оточення, застосовуючи і розвиваючи кращі традиції садово-паркового мистецтва.

Існуючі зелені насадження - це масиви дерев, що рівномірно розташовані на площі, та займають більшу частину території. Відкриті та напіввідкриті ділянки займають біля 38% території під озелененням. Зімкну-